

Utassy József

Szótlan levelek

a macskakövön,
tiszták, melegek,
dől a fényözön;
hevítik hajam,
vállam remeg, süt,
ragyog nyakamban
vértelen testük.
Foglyok az őszben –
végzetes napok –
dal, eltűnőben,
gyanakvás vacog,
felhők menekülnek,
aszaló nyár van,
madárnép ül szent
várakozásban.

Miként a fák, gondosan fölneveljük

a virágtól gyümölcsig duzzadt érzéseket:
a gyűlöletet, szeretetet, vágyat és esztelenséget.

Fölneveljük. Gömbölyödnek lassan.
Telítődnek fanyar édességgel, midőn
félíg aléltan sietnek már a föld felé.

A fák megfeszítik ágaikat,
s a levelek hullnak, hullanak
menthetetlenül...

A csönd száműzött világa,

a jelenlétekkkel zsúfolt
(arcunkon átsuhannak –
hívatlanok),
öleli át gyorsuló napunkat.
A pohár mélyén kialszik
a tiszavirágok
félbemaradt évszázada.
Túlharsogja a tücsök a sötétséget,
amely megüledett
kiszáradt torkunkban.
A szakadékból, hol a
csillagok élnek,
az örökkévalóság nyelvét öltögeti.

Szvetla Kjoszeva

Körforgás

Elsápadnak a színek sorra,
lassan megcsöndesül az őszi világ.

Arcom szél paskolja pirosra,
a reggel a hűvöst felölti már.

Nem dől össze, nem a világ, nem,
vágyak, bosszúk tábortüze se gyúl,

Íme, a levelek a fűben
Hallgatják a földet és alkonyul.

A csönd tonnái alatt nyögve
köröz, köröz az üres ég

madarak nélkül; mert örökre
elsuhogtak múltjuk fölé.

(Utassy József fordítása)

Szigliget, 2000 decemberében